

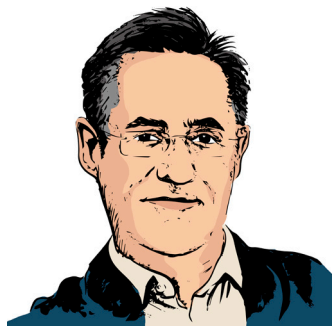
Dues Europes

Després del Brexit es veuen encara més clares les dues Europes: la dels tres grans països centralistes del sud, França, Itàlia i Espanya i la d'Alemanya i els països petits i mitjans

El Brexit trencarà l'equilibri demogràfic nord-sud existent fins ara a la UE a partir del 2019, de tal manera que els tres grans Estats centralistes del sud (França, Itàlia i Espanya) poden estar temptats d'imposar a Alemanya i als països petits i mitjans de la UE la seva majoria.

Després del Brexit, per a països com Holanda o Suècia els serà més difícil de guanyar votacions tant al Consell com al Parlament Europeu, institucions que ponderen en funció de la població els vots dels països membres de la UE: en àmbits com el comerç internacional (més liberals), les finances (més descentralitzades i més desbancaritzades) o la regulació de l'activitat econòmica (menys burocràcia), un país nòrdic o centreeuropeu petit abans del Brexit podia imposar les seves visions (les seves bones pràctiques) si aconseguia el suport de britànics i alemanys.

Després del Brexit, però, els tres grans Estats del sud abans esmentats poden estar temptats d'imposar la seva majoria demogràfica... i si és així poden fer augmentar encara més l'euroescèpticisme creixent al centre i al nord de la UE en els propers anys, un euroescèpticisme que creix de manera transversal a les societats nòrdiques. Contra el tòpic, Alemanya no mana tant com sembla, atès que França s'imposa a l'hora de la veritat en moltes votacions a la UE i al BCE amb el suport d'Itàlia i Espanya. *De facto*, Alemanya funciona com 17 Dinamàrques independents: les seves 17 regions (*Länder*) recapten tots els grans impostos, gestionen aeroports, ports i trens i tenen un cert poder regulador sobre les entitats financeres als seus territoris.

RAMON TREMOSA

Amb relació a Catalunya, també observem aquestes dues Europes. França, Itàlia i Espanya controlen el president i el vicepresident de la Comissió Europea i els dos grans grups al Parlament Europeu (incloent-hi també el seu president) i per això PP i PSOE de moment controlen el seu discurs. En canvi, el polonès Donald Tusk, president del Consell i home proper a Angela Merkel, públicament ha demanat a Rajoy diàleg polític i el final de la violència policial. Tusk va fer un discurs memorable la tardor passada a Oviedo davant del rei espanyol i de Rajoy: contra la repressió, la violència, la presó, l'exili i en favor del diàleg i la democràcia, els va deixar en públic ben astorats.

El 17 de gener a Estrasburg, en el seu discurs davant del plenari del Parlament Europeu sobre el futur de la UE, el primer

ministre irlandès Leo Varadkar també va reclamar al president espanyol, Mariano Rajoy, que obrís negociacions amb Catalunya: "L'única solució possible és el diàleg... Catalunya és un dels meus llocs preferits del món i Barcelona és una de les meves ciutats preferides".

El primer ministre irlandès se suma així al comissari alemany Günther Oettinger, home fort de la CDU de Merkel a Brussel·les, que a finals de l'any passat va aconsellar Madrid de fixar-se en "sistemes de govern europeus en què les regions tenen una Constitució pròpia i una bona part de responsabilitat en matèria de pressupostos, justícia i educació".

El dia després de les eleccions del 21D la portaveu del Govern alemany Ulrike Demmer també va reconèixer la victòria independentista: "Ara els representants electes han de formar Govern" en una més que possible referència als diputats exiliats i empresonats de Rajoy. En aquest mateix sentit, la setmana passada el Cercle de Directius de Parla Alemanya KDF van demanar a Rajoy "diàleg" amb Carles Puigdemont. Albert Peters, el seu president, va demanar a Rajoy que "accepti els resultats de les eleccions del 21 de desembre i que s'obri a acceptar una investidura de Carles Puigdemont a distància".

Aquestes dues Europes també venen marcades per diferents tradicions democràtiques, molts més llarga i forta en els països nòrdics i centreeuropeus, on els referèndums són instruments habituals de presa de decisió política. Aquests són els aliats que Catalunya ha de treballar.

Eurodiputat independent pel PDeCAT